

Rješenje Suda (osmo vijeće) od 10. studenoga 2016. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Dublin District Court – Irska) – kazneni postupak protiv Owen Pardue

(Predmet C-321/16) ⁽¹⁾

(Zahtjev za prethodnu odluku — Povelja Europske unije o temeljnim pravima — Preambula i članci 6., 20., 41., 47. i 48. — Ovlasti nacionalnog tijela zaduženog za kaznene progone — Neprovođenje prava Unije — Članak 53., stavak 2. Poslovnika Suda — Očita nenadležnost Suda)

(2017/C 063/17)

Jezik postupka: engleski

Sud koji je uputio zahtjev

Dublin District Court

Stranka glavnog kaznenog postupka

Owen Pardue

Izreka

Sud Europske unije je očito nenadležan za odgovor na pitanja koja je odlukom od 27. svibnja 2016. postavio Dublin District Court (Okružni sud u Dublinu, Irska).

⁽¹⁾ SL C 279, 1. 6. 2016.

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 16. studenoga 2016. uputio Verwaltungsgericht Berlin (Njemačka) – Trinseo Deutschland Anlagengesellschaft mbH protiv Savezne Republike Njemačke

(Predmet C-577/16)

(2017/C 063/18)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Verwaltungsgericht Berlin

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Trinseo Deutschland Anlagengesellschaft mbH

Tuženik: Savezna Republika Njemačka

Prethodna pitanja

1. Treba li članak 1. u vezi s Prilogom I. Direktivi 2003/87/EZ ⁽¹⁾ Europskog parlamenta i Vijeća od 13. listopada 2003. o uspostavi trgovanja emisijskim jedinicama stakleničkih plinova unutar Zajednice tumačiti na način da proizvodnja polimera i osobito polimera polikarbonata u postrojenjima s proizvodnim kapacitetom većim od 100 tona na dan potpada pod tamo navedenu djelatnost proizvodnje voluminoznih organskih kemikalija krekingom, reformingom, djelomičnom ili potpunom oksidacijom ili sličnim postupkom?

2. U slučaju pozitivnog odgovora na prvo pitanje, ima li operator takvog postrojenja pravo na besplatnu dodjelu emisijskih jedinica na temelju izravne primjene odredaba Direktive 2003/87/EZ i Odluke Komisije 2011/278/EU ⁽²⁾, kada u skladu s nacionalnim pravom besplatna dodjela emisijskih jedinica nije moguća samo zato što predmetna država članica u područje primjene zakona kojim je prenijela Direktivu 2003/87/EZ nije uključila postrojenja za proizvodnju polimera i ta postrojenja samo zbog toga ne mogu sudjelovati u trgovanju emisijama?

⁽¹⁾ Direktiva 2003/87/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 13. listopada 2003. o uspostavi trgovanja emisijskim jedinicama stakleničkih plinova unutar Zajednice i o izmjeni Direktive Vijeća 96/61/EZ, SL, L 275, str. 32. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 9., str. 28.)

⁽²⁾ Odluka Komisije od 27. travnja 2011. o utvrđivanju prijelaznih propisa na razini Unije za usklađenu besplatnu dodjelu emisijskih jedinica na temelju članka 10.a Direktive 2003/87/EZ Europskog parlamenta i Vijeća, SL L 130, str. 1. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 29., str. 257.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 23. studenoga 2016. uputio Consiglio di Stato (Italija) – Enzo Buccioni protiv Banca d'Italia

(Predmet C-594/16)

(2017/C 063/19)

Jezik postupka: talijanski

Sud koji je uputio zahtjev

Consiglio di Stato

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Enzo Buccioni

Tuženik: Banca d'Italia

Prethodna pitanja

1. Protivi li se načelu transparentnosti – koje je izrijeком propisano u članku 15. pročišćene verzije Ugovora o Europskoj uniji, s obzirom na njegov cilj opće primjene, ako se tumači tako da se (takvo načelo) može urediti podzakonskim ili istovjetnim aktima predviđenim u stavku 3. istog članka, čiji sadržaj može biti odraz pretjerane diskrecijske slobode koja se ne temelji na višoj pravnoj normi europskog prava, u odnosu na potrebno prethodno utvrđenje minimalnih načela od kojih nije moguće odstupiti – slično ograničavanje u području europskog zakonodavstva o nadzoru nad kreditnim institucijama, uslijed kojeg načelo transparentnosti postaje bespredmetno, čak i u slučaju kada proizlazi da je interes za pristup dokumentima vezan za bitne interese podnositelja zahtjeva koji su očito srodni interesu koji je, u pozitivnom smislu riječi, izuzet iz slučaja ograničavanja u navedenom području?
2. Treba li, slijedom toga, članak 22. stavak 2. i članak 27. stavak 1. Uredbe (EU) Vijeća (EU) br. 1024/2013 od 15. listopada 2013. o dodjeli određenih zadaća Europskoj središnjoj banci u vezi s politikama bonitetnog nadzora kreditnih institucija ⁽¹⁾ tumačiti tako da se ne radi o redovnim slučajevima za koje vrijedi iznimka kada pristup dokumentima nije moguć ili samo kao pravilo koje valja tumačiti u skladu s širim ciljevima članka 15. pročišćene verzije Ugovora o Europskoj uniji, koji se kao takvi mogu pripisati općem normativnom načelu prava Unije prema kojem se pristup dokumentima ne može ograničiti na temelju razumnog i proporcionalnog odvagivanja potreba kreditnog sektora i temeljnih interesa štetiše uključenog u *burden sharing*, ovisno o relevantnim okolnostima koje je utvrdilo nadzorno tijelo koje ima organizacijske značajke i nadležnosti u sektoru koje su istovjetne onima Europske središnje banke?